

volání opírá o ustanovení § 6 čís. 2 písm. a) všeobecných pojišťovacích podmínek, neboť jest sice pravda, že podle tohoto ustanovení jsou z pojištění výslovně vyloučeny určité zdroje nebezpečí, mezi nimi i oheň, výbuch a teplota, při čemž ohledně teploty jest otázkou (§ 915 obč. zák.), zda není míněna jen teplota atmosférická. Ale škoda nebyla v souzeném případě způsobena přímo ohněm nebo výbuchem, pokud se týče teplotou, nýbrž přerušením vedení proudu o vysokém napětí a důsledkem toho nastavším krátkým spojením, které jako zvláštní zdroj nebezpečí nebylo vyloučeno z pojištění, ačkoliv podle zkušeností taková nebezpečí sebou přináší. Za tohoto stavu věci bylo na žalované pojišťovně, nanejvýš ano pojištění bylo rozšířeno na poškození elektrických vedení, by z pojištění zvlášť vyloučila i krátké spojení, pokud se týče oheň a výbuch jím způsobený, a nevzbuzovala v pojistnici domněni, že ustanovení § 6 čís. 2 písm. a) všeobecných pojišťovacích podmínek neplatí v případě poškození elektrického vedení, pokud se týče elektrického kabelu.

Čís. 11452.

Přípustnost pořadu práva pro nárok obce na zaplacení proti tomu, kdo se smlouvou zavázal přispěti na příspěvek požadovaný poštovním ředitelstvím na zřízení telefonní poboční ústředny v obci.

Veřejnoprávní jest smlouva, již se mezi smluvníky zakládá, změňuje nebo ruší poměr veřejného práva.

(Rozh. ze dne 5. března 1932, R I 1040/31.)

Žalující obec domáhala se na žalovaném zaplacení 500 Kč, jimiž se prý žalovaný zavázal přispěti žalující obci na příspěvek požadovaný poštovním ředitelstvím na zřízení telefonní pobočné ústředny v obci. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud prvního stupně žalobu odmítl, máje za to, že nárok žalující obce spočívá na § 26 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva, ježto zřízení telefonní ústředny není zařízením ve smyslu § 26 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žaloba se opírá o smlouvu, podle níž se prý žalovaný zavázal žalující obci přispěti částkou, o níž jest žalováno, na příspěvek požadovaný poštovním ředitelstvím na zřízení telefonní poboční ústředny v obci. Zodpovědní otázky, zda jest pro tento nárok přípustný pořad práva, závisí na tom, zda smlouva, o kterou se žalobce opírá, jest smlouvou soukromoprávní, či veřejnoprávní, neboť, kdyby šlo o smlouvu veřejnoprávní, byl by pořad práva ovšem vyloučen. Veřejnoprávní jest smlouva,

kterou se mezi stranami smluvními zakládá, změňuje nebo ruší poměr veřejného práva. Za ni však smlouvu v žalobě líčenou považovati nelze. Účelem jejím bylo získati požadovaný stavební příspěvek na zřízení řečené ústředny. K takovému příspěvku nejsou ani obec ani jednotlivci po zákonu povinni, a závazek k němu jest závazkem dobrovolným a může býti založen jen soukromoprávním jednáním. Smlouva o rozdělení jeho mezi obec a telefonní interesenty nedotýká se tedy poměru veřejného, jest smlouvou soukromoprávní a spor náleží tudíž rozhodovati soudům (§ 1 j. n.).

Čís. 11453.

Výchovné podle platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. není určeno za příjem dítěte, jehož by se mu za všech okolností musilo dostati nezkráceně. Při výměře výživného nemanželského dítěte nelze postupovati tak, že se vyloučí z otcova platu celé výchovné a vedle toho pak se stanoví výživné přiměřené zbývajícimu platu, nýbrž jest vycházeti z úhrnného otcova platu.

(Rozh. ze dne 5. března 1932, R I 1091/31.)

Poručenský soud nevyhověl návrhu poručníka, by bylo zvýšeno výživné měsíčních 120 Kč, jež dosud platil na dítě nemanželský otec, státní zaměstnanec. Rekursní soud zvýšil výživné na 180 Kč měsíčně, vyloučiv z platu nemanželského otce celé výchovné 100 Kč a určiv vedle toho 80 Kč jako výživné přiměřené zbývajícimu platu 875 Kč.

Nejvyšší soud stanovil výživné na 150 Kč měsíčně.

Důvody:

Výživné nemanželského dítěte má býti stanoveno přiměřeně ke jmění, po případě k výdělkovým poměrům nemanželského otce (§ 166 obč. zák.). Příjmem rekurentovým jsou celé jeho služební požitky včetně výchovného, neboť i toto jest částí otcova platu (§ 26 zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n.) a určeno jest k tomu, by otci bylo ulehčeno splniti vyživovací povinnost, a není určeno jako příjem dítěte, kterého by se mu za všech okolností musilo dostati nezkráceně. Vyplývá to z ustanovení § 144 (4) řečeného zákona, podle něhož výchovné náleží otci v plné zákonné výměře jen tehdy, přispívá-li na výživu dítěte aspoň částkou zákonné výměry, jinak však činí jen tolik, čím otec na dítě skutečně přispívá. Proto nelze při výměře výživného postupovati tak, jak učinil rekursní soud, vyloučiv z rekurentova platu celé výchovné 100 Kč a určiv vedle toho výživné přiměřené zbývajícimu platu. Vychází-li se z úhrnného měsíčního platu rekurentova 975 Kč a přihlíží-li se i k potřebám dítěte i potřebám rekurentovým a jeho manželky, již jest rovněž po zákonu výživou povinen, považuje nejvyšší soud za přiměřené výživné 150 Kč měsíčně.